

λήτερος καὶ ἀπὸ τὸν Παλαμᾶ. Διὰ τοὺς περισσοτέρους αὐτὸς εἶνε σήμερον ὁ διδάσκαλος. Ἄλλ' εἶνε νόμος τῆς Προόδου οἱ μαθηταὶ νὰ ὑπερβαίνουν τοὺς διδασκάλους των, ὅταν μεγαλύτερα ἐποχὴ διαδέχεται μικροτέραν.

Ἐν γένει οἱ νεώτατοι ποιηταὶ, μεταξὺ τῶν ὁποίων διαπρέπει ὁ νέος Ἑρμονας (Πέτρος Βλαστός) ἐκδώσας μέχρι σήμερον δύο θαυμασίας ἀληθῶς συλλογὰς («Τῆς Ζωῆς» καὶ «Ἀργῶ») μαρτυροῦν ὅτι ἡ πνευματικότης τῆς φυλῆς προσοδεύει γιγαντίως καὶ ὅτι, μεθ' ὅλας τὰς μεμνημοιρίας τῶν ἀπαισιοδόξων, δὲν ἀπέχει ἡ ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποίαν καὶ ἡ νέα Ἑλλάς, ἰσχυρὰ καὶ ἀκμαία, θὰ συγκатаριθμηθῇ μεταξὺ τῶν

ἀληθῶς πολιτισμένων ἐθνῶν, ὅπου κυκλοφορεῖ καὶ ἐκδηλοῦται δι' ἀδελφῶν φιλολογικῶν μορφῶν ἡ παγκόσμιος Σκέψις.

Οἱ πρεσβύτεροι, οἱ μισονεῖσται, περὶ τῶν ὁποίων ἔλεγα εἰς τὴν ἀρχὴν, θάγανακτῆσουν ἢ θὰ μειδιάσουν εἰρωνικῶς πρὸς τὴν ἐλπίδα ταύτην. Κατ' αὐτοὺς ὅλοι οἱ νέοι μαζί δὲν ἀξίζουν ὅσον ἓνας ἀπὸ τοὺς παλαιούς. Ἄλλ' ἐδεῖξamen εἰς ποίαν εἰδικὴν κατάστασιν τοῦ ἀνθρωπίνου ὁργανισμοῦ ὀφείλεται ἡ οἰκτρὰ αὐτὴ πλάνη. Οὔτε οἱ νέοι ἔχουν νὰ φοβηθοῦν μεγάλα πράγματα ἀπὸ αὐτήν. Τὸ μέλλον εἶνε ὅλον ἰδιόν των !

Ἀθῆναι.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΣΚΥΛΑ ΚΑΙ ΤΟ ΣΚΥΛΑΚΙ

Ἐνας φίλος μου, ὁ κ. Γεράσιμος Μανιάκης, εἶχε τὴν ἀνοησίαν νὰ μοῦ ἐμπιστεύεται ὅλα τὰ μυστικά του. Τόσῃν πεποίθησιν εἶχε εἰς τὴν ἐχεμύθειάν μου, ὥστε εἰς κάθε μυστικόν, ποῦ μοῦ ἀνεκοίνωνε, μοῦ ἔλεγε συχνά : « Ἐσὺ ἔκανες, ἀδελφε, καλύτερα γιὰ πνευματικὸς παρὰ γιὰ δάσκαλος ». Αὐτὴν τὴν φορὰν ὅμως θὰ τοῦ τὴν κάμω κ' ἐγὼ καὶ θὰ σᾶς ἐκμυστηρευνῶ ἓνα σπουδαῖον μυστικόν του, μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ γίνῃ εἰς μερικὸν μάθημα καὶ γιὰ νὰ πεισθῇ καὶ ὁ φίλος μου ὅτι δάσκαλος ἐγεννήθηκα καὶ δάσκαλος θὰ πεθάνω.

Ὁ κ. Μανιάκης λοιπὸν, πλουσιόπαιδο τῆς Ἀλεξανδρινῆς μας παροικίας, εἶχε τὴν τύχην — πολὺν σπάνιον προᾶγμα εἰς τὴν Αἴγυπτον — νὰ τὸν ἀγαπήσῃ — ἀκόμη σπανιώτερον — μιὰ στεφανωμένη καὶ ἀριστοκρατίσσα Κυρία — αὐτὸ δὲ εἶνε τὸ σπανιώτατον ὅλων εἰς τὴν Ἀλεξανδρεῖαν. « Μὲ ἀγαπᾷ, μὲ λατρεῖε ἡ Δέσποινά μου, μοῦ ἔλεγε συχνά-πυκνὰ ἐνθουσιασμένος. Εἶνε ξετρελλαμένη μαζί μου καὶ μὲ τὸ σκυλάκι μου ». Καὶ μὲ τὸ σκυλάκι του, ναί ! Πράγματι ὁ φίλος μου εἶχε ἓνα θαυμάσιον σκυλάκι, τὸν Φῶξ, πέντ' ἑξὶ μηνῶν, μικροσκοπικὸν πάντα, ἓνα πραγματάκι μᾶς ὁκᾶς τὸ πολὺ-πολὺ, χαρι-

τωμένο κ' εὐφρέστατο. Ἐγὼ μάλιστα ὑποθέτω ὅτι ἡ « Δέσποινά του » θάγάπησε τὸν Φῶξ πρῶτα κ' ἔπειτα θὰ ἐσυμπάθησε καὶ τὸν κύριόν του, ἀλλ' αὐτὸ δὲν τὸ ἐξηκρίβωσα καλὰ διὰ νὰ τὸ βεβαιώσω ἀσφαλῶς.

Ἐννοεῖται τώρα ὅτι, προτοῦ κἂν ὁ κ. Μανιάκης νὰ μοῦ ἐκμυστηρευνῇ τοὺς ἑρωτάς του, ὁ κόσμος τὸ εἶχε ζήτημα τῆς ἡμέρας. Αὐτὸ δὲ μᾶς ἔλειπε τώρα νὰ ἔχῃς μίαν ἐρωμένην εἰς τὴν Ἀλεξανδρεῖαν καὶ νὰ κατορθώνης νὰ μὴ τὸ γνωρίζῃ κανένας ! Αὐτὸ δὲν θὰ ἐτιμοῦσε καθόλου τὴν εὐφρίαν μας, ἀφ' οὗ ὁ καθένας μας εἰς τὸν εὐλογημένον τοῦτον τόπον καὶ διὰ τὴν ἐντιμότεραν Κυρίαν ἀκόμη ἀνακαλύπτει μὲ τὴν ὀξυδερκειάν του ἑραστής εἰς κάθε γνώριμον τοῦ σπιτιοῦ της, εἰς κάθε ἐπηρέτην της, ἀκόμη καὶ εἰς τὸ κατάμαντρο πρόσωπο τοῦ μποάμπη της !

Ὁ φίλος μου λοιπὸν μ' ἐβεβαίωνε, ὅπως καὶ σᾶς εἶπα, ὅτι ἡ Δέσποινά του ἦτο ξετρελλαμένη μαζί του. Αὐτὸ δὲν τὸ γνωρίζω ἀκριβῶς, εἶμαι ὅμως βέβαιος ὅτι ὁ κ. Μανιάκης εἶχε δαιμονισθῇ μὲ τὴν ὥραιότητά της. Ἐν ᾧ πρῶτα τὸν ἔβλεπα τακτικὰ, τώρα μὲ τοὺς ἑρωτάς του σπάνια τὸν συναντοῦσα καὶ πάντα ἦτο βιαστικός, ὀνειροπόλος, ἀφηρημένος. Τὸν ἐξήλενα καὶ ὀνειρο-

πολοῦσα κ' ἐγὼ τὴν εὐτυχίαν του. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐπέερασαν δύο-τρεῖς μῆνες. Ἀλλὰ τὸ περασμένο καλοκαῖρι ἓνα βράδυ εἶδα μὲ κάποιαν ἀπορίαν τὸν φίλον μου νὰ μοῦ κάμῃ ἐπίσκεψιν σπίτι μου. Ἦτο κάτωχρος, καταταραγμένος κ' ἔσφιγγε μὲ τὸ δεξιὸ τὸ σκυλάκι του ἄγρια-ἄγρια εἰς τὸ στήθος. Ἡ πρώτη μου λέξις ἦτο : « Θὰ τὸν πνίξῃς τὸν καῦμένο τὸν Φῶξ ! »

— Ἀφῆσέ με νὰ τὸν πνίξω, τὸ παληόσκυλο ! ἐφώναξε βραχνά, καὶ τὸ ἔσφιγγε δυνατώτερα, ὥστε τὸ δυστυχισμένο ἀρχίνησε νὰ σθμαίνει καὶ νὰ κινῇ νευρικὰ τὰ ποδαράκια του καὶ τὴν οὐρίτσα του, ἐνῶ ἐτέντωνε ὅσον ἡμποροῦσε ταυτιά του, ὡς ἀπὸ ἀγωνίαν ὑπερφυσικὴν διὰ νὰ παλλαγῇ ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ κυρίου καὶ δημίον του.

— Μὰ τί σοῦ ἔκαμε αὐτὸ τὰν ὄψον πλάσμα ἐπὶ τέλους ! τοῦ εἶπα. Ἀφῆσέ το καὶ κάθισε ! Ὁ φίλος μου τότε ἐκάθισε, ἀλλὰ δὲν ἄφησε τὸν Φῶξ του. Ἐπειτα μοῦ εἶπε :

— Αὐτὸ τὰναθεματισμένο μὲ κατάστρεψε !

— Ἐπαίξε λοιπὸν κι αὐτὸ ὡς τὸ Χρηματιστήριον ἐφέτος ;

— Ἀφῆσε τὰ στεῖα, μοῦ εἶπε σοβαρά. Εἶναι ἡ αἰτία τῆς καταστροφῆς μου, σοῦ λέω !

— Εἶσαι τρελλός ! Δὲν καταλαβαίνω τίποτε !

— Βέβαια τί νὰ καταλάβῃ δάσκαλος σὰν κ' ἐσέ ! Μήπως ἔχουν καρδιὰ οἱ δασκάλοι ;

— Ἴσως πνεῦμα δὲν ἔχουν, ἀλλὰ καρδιὰ μὲ τὸ καντάρι ! Λέγε λοιπὸν τί ἔπαθες ;

— Ἡ Δέσποινά μου. . . .

Καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ, καὶ τοῦτο ἦτο εὐτύχημα διὰ τὸν Φῶξ, διότι κατώρθωσε νὰ τοῦ ξεφύγῃ καὶ νὰ κρυφθῇ κάτω ἀπὸ τὸ γραφεῖό μου.

— Ἡ Δέσποινά σου λοιπὸν — μήπως εἶναι ἄρρωστη ;

— Θεὸς φυλάξοι !

— Μήπως τρελλάθηκε ;

— Μὴ λὲς τέτοια λόγια καὶ μὲ κάμῃς καὶ δαιμονιστῶ !

— Λοιπὸν τί ἔπαθε ;

— Θέλει νὰ σκοτώσω τὸ σκυλάκι μου !

— Ἄρα τρελλάθηκε !

— Ὁχι, ἔχει δίκιο !

— Ἄρα δαιμονίστηκες !

— Ἄρα κὶ ἄρα, μὲ σκότισες μοῦ φαίνεται μὲ τὲς βλακειῖές σου ! κ' ἐσηκώθηκε ἀπειλητικὸς ὁ φίλος μου.

— Ἐλα κάθισε, τοῦ εἶπα διὰ νὰ τὸν καθησυχάσω. Θὰ ξαναγίνω δάσκαλος καὶ θὰ σ' ἀκούσω σοβαρώτατα. Ἄν θέλῃς, φορῶ καὶ τὴν ρεδιγκότα μου. . .

— Ἀφῆσε τὰν ὄψον δασκαλικά ἀστεῖα καὶ πές μου τί νὰ κάμω γιὰ νὰ μὴ σκοτώσω τὸ σκυλάκι μου, ποῦ τὸ λατρεύω !

— Μὰ τί νὰ σοῦ πῶ, ἀφ' οὗ δὲν μοῦ πες τίποτε ἀκόμη !

— Ἀκουσε λοιπὸν, φίλε μου, ἀδελφέ μου, καὶ σῶσέ με ! Σήμερα τὰ πόγευμα πῆγα μὲ τὴ Δέσποινά μου καὶ τὸν ἄντρα της ὡς τὸ Ράμι. Ὅλη ἡ ἀριστοκρατία μας ἦτον ἐκεῖ. Ἡ Δέσποινά μου ἔλαμπε μέσα σὲ τόσες καὶ τόσες Ἀλεξανδρινὲς καλλονὲς σὰν ἀγερνός. Ὅλοι τὴν ἐθαύμαζαν καὶ ὅλες τὴν ἐζήλευαν. Φοροῦσε κάτασπρο φόρεμα κ' ἦταν σὰν ἀγνή μαργαρίτα μέσα σὲ κάμπο ἀπὸ ἀγριολούλουδα. Ἐγὼ σιμά της ἤμουν ὑπερήφανος, εὐτυχισμένος. Ὁ ἄντρας της, ποῦ μὲ θεωρεῖ ὡς τὸν ἐμπιστότερο φίλο του, μὰς ἄφησε μόνους γιὰ νὰ κνηγήσῃ, ὅπως μοῦχε ἐμπιστευθῇ, κάποιαν νεοφερμένην Ἀθηναίαν. Ἐγὼ τότε ἄρχισα τρυφερὲς ὁμιλίαις μὲ τὴ Δέσποινά μου καὶ ὅλος ὁ καλὸς κόσμος μ' ἐμακάριζε. Ἡ φίλη μου, εὐθυμὴ καὶ ὅλο εὐφρολογίης, μ' ἐμάγευε. Κρατοῦσε τὸ σκυλάκι μου ὡς τὰ γόνατά της καὶ τὸ χάιδευε καὶ τὸ ταῖζε ζάχαρι βρεμένη ὡς τὸ νερό ! Πόσοι ζήλευαν τὴ θέσιν τοῦ σκυλακιοῦ μου ! Ὅλοι καὶ ὅλες θαύμαζαν τὴ χάριν του, τὴν μικροσκοπικὴ ἐμορφιά του — τοῦ τέρατος. . .

— Πάλαι τοῦ τέρατος ! μὰ γιατί ἐπὶ τέλους ;

— Νὰ γιατί. Ἐκεῖ ποῦ ἡ Δέσποινά μου μοῦ ἔξομολογόντανε γιὰ χιλιοστὴ φορὰ πόσο μὲ λατρεῖ κ' ἐκεῖ ποῦ χάιδευε τὸν Φῶξ, ἔξαφνα ξεπετάχθηκε ἀπὸ τὸ κάθισμά της καὶ ἄφησε μιὰ δυνατὴ φωνή : « Ἄ ! πρόστυχον σκυλί ! » Ὁ Φῶξ ἴσως ἀπὸ τὴ ζάχαρι, ποῦ ἔφαγε, ἴσως καὶ ἀπὸ τὴ συγκίνησιν γιατί τόσο ἐμορφὴ κυρία τὸ κρατοῦσε ὡς τὰ γόνατά της, τῆς εἶχε καταλερώσει τὸ κάτασπρο φόρεμα καὶ τὸ δεξιὸ χέρι. Μπορεῖς νὰ καταλάβῃς τί συνέβηκε κατόπιν. Ὁλος ὁ κόσμος ἔτρεχε γύρω μας καὶ ὅταν ἐμάθαινε τί εἶχε συμβῇ, δὲν ἡμποροῦσε νὰ κρατήσῃ τὰ γέλια, ἐν ᾧ ἐγὼ ἔσκαζα, καὶ ὅλο εὐφρολογίης ἔλεγε εἰς βάρος τῆς Δέσποινάς μου, ἐν ᾧ ἐγὼ τοῦ κακοῦ προσπαθοῦσα νὰ τὴν καθησυχάσω.

κ' ἐκαθάριζα μὲ τὸ μαντῆλί μου τὸ χεράκι της καὶ ὅλο τῆς ἔλεγα πῶς δὲν εἶνε τίποτε. Ἀλλὰ ποῦ αὐτὴ ! Καταντροπιασμένη, μισολιπόθυμη, ἔφυγε ἀπὸ τὸ Ράμλι ὅπως-ὅπως μαζί μου. Ὁ ἄντρας της εἶχε γίνῃ ἄφαντος καὶ τὴν συνώδευσα σπíti μόνος μὲ τ' ἀμάξι. Τὸ τί ἱστορίες μοῦ ἔκαμε ὅς τὸ δρόμο δὲν περιγράφεται. Πρῶτα ἀρχίνησε νὰ κλαίῃ δυνατὰ, ἔπειτα μοῦ γύρισε τὸ πρόσωπο καὶ δὲν ᾔθελε νὰ μὲ κοιτάξῃ. Ἐπειτα μόνῃ της μ' ἀγριοκύνταξε καὶ μοῦ πε ἀπότομα : « Ποῦ εἶνε τὸ βρωμόσκυλό σου ; »

— Νά το, τῆς εἶπα· τὸ δυστυχισμένο εἶνε ζωωμένο ὅς τὰ πόδια μου.

Τότες ἔσκυψε μόνῃ της καὶ τόσπασε ὅς τὸ ξύλο μὲ τὰ χεράκια της. Πῶς δὲν ψόφισε ἀπορῶ...

— Κ' ἐξίσταμαι !

— Μὴν ἀστειεύεσαι, ἀδελφέ ! Ἐπειτα, ἀφ' οὗ ξεθύμανε, μοῦ πε ἀκόμη σοβαρώτερα : « Ἐνὰ κ' ἔνα κάνουν δύο, Γεράσιμε : ἢ θὰ σκοτώσης τὸν Φῶξ καὶ θὰ τὸν γδάρῃς καὶ θὰ μοῦ φέρῃς τὸ πεσί του νὰ τόχω γιὰ βάσκαμα ἢ νὰ μὴ σὲ δῶ πλέον ἐμπρός μου ! ». Τὸ τί δὲν τῆς ἔκαμα ν'ἀλλάξῃ ἀπόφαισι δὲν μπορῶ νὰ σοῦ περιγράψω. Ἐκείνη χειρότερα ἐπέμενε—κι αὖριο πρέπει νὰ τῆς πάρω τὸ πεσί τοῦ δυστυχισμένου Φῶξ ! Τί νὰ κάμω, φίλε μου, ἀδελφέ μου, λέγε μου, σῶσέ με !

— Νὰ περιφρονήσης τὴ Δέσποινά σου καὶ νὰ σώσης τὸ σκυλάκι σου. ...

— Τρελλάθηκες ; Ἐγὼ θάυτοχτονοῦσα, ἂν ἔχανα τὴ Δέσποινά μου !

— Αὐτοχτόνησε, χριστιανέ μου, νὰ τελειώ-
νουμε !

— Ἀχ ! ἤθελα ν'ἄσουν ἐρωτευμένος γιὰ νὰ δοῦμε ἂν θὰ χωράτενες ἔτσι. ...

— Εἶμαι !

— Μὲ ποιάν ;

— Μὲ τὸ σκυλάκι σου ! Μὴ τὸ σκοτώσης, κακοῦργε ! Περιφρόνησέ την, αὐτὴ εἶνε τέρας, εἶνε σκύλα !

— Εἶσαι παλῆνθρωπος, μοῦ ἐφώνηξε ἄγριος. Ὅλα σοῦ τὰ ἐπιτρέπω, ὅχι ὅμως καὶ νὰ βρίζῃς τὴ Δέσποινά μου ! Εἶσαι ἀνάξιος τῆς φιλίας μου ! Χαῖρε !

Ἐμεῖνα ἐκπληκτος μὲ τὴν ἀποτομότητα τοῦ φίλου μου, ἐπειδὴ μ' ἀγαποῦσε ὡς ἀδελφόν, ἐπέσθηκα ὅμως ὅτι ἀληθινὰ ἐλάτρευε τὴν Δέ-

σποινά του, διότι πράγματι ἤρπασε νευρικά τὸ σκυλάκι του κ' ἔφυγε ἀπότομα, ἂν καὶ τοῦ κάκου τὸν ἐσταύρωνα νὰ μὴ θεωρήσῃ προσβλητικούς τοὺς λόγους μου.

— Ἐνας φίλος λιγώτερος καὶ σήμερα ! εἶπα, ὅταν ἔμεινα μόνος. Πικρὸ τὸ ποτῆρι τῆς εἰλικρινείας !

Τὸ ἐπεισόδιο τοῦτο ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας μ' ἀνησχοῦσε, ἀλλ' εὐτυχῶς μὲ τὸν καιρὸν ἐνανάγησε καὶ αὐτὸ μέσα εἰς τὸν ὠκεανὸν τῶν καθημερινῶν κοινωνικῶν φροντίδων μου. Εἶχαν παρέλθει τοιουτοτρόπως δύο-τρεῖς ἐβδομάδες, ὅταν, πρὸς μεγίστην μου ἐκπλήξιν, ἔνα πρῶτ' εὐρέθηκα πάλιν ἐμπρός μου ὁ πρῶτ' φίλος μου, ἀδελφός μου καὶ τὰ λοιπὰ κ. Μανιάκης. Τὸν ἐδέχθηκα ψυχρὰ, ἀλλὰ μὲ εὐγένειαν. Ἡ πρώτη του λέξις ἦτο :

— Συγχώρησέ με, φίλε μου, ἀδελφέ μου, καὶ σῶσέ με !

— Τί τρέχει ; τί θέλετε ; τοῦ εἶπα ψυχρὰ, ξερά.

— Θέλω νὰ μὲ συχωρήσης, γιὰτὶ ἄδικα σὲ πρό-
σβαλα.

— Ἀφοῦ τὸ ὁμολογεῖς, συχωρεμένος νᾶσαι, ἀλλὰ Σωτήρας δὲν εἶμαι.

— Ὅχι, εἶσαι, γιὰτὶ, ἂν σ' ἄκουα, θὰ ἔσωζα καὶ τὸ σκυλάκι μου καὶ τὴ συνείδησί μου. ...

— Ἀθλίε, τὸ σκότωσες ;

— Ἀχ ! καὶ τόγδα καὶ τῆς ἔδωκα καὶ τὸ πεσί του !

— Κακοῦργε !

— Εἶμαι, ἀλλὰ δὲν μποροῦσα νὰ μὴν εἶμαι ! Ἐέρεις πόσο λατρεύω τὴ Δέσποινά μου !

— Τὴν λατρεύεις ἀκόμη, τὴ σκύλα ;

— Καὶ τὴν μισῶ !

Πολὸν ἀστεῖο τὸ πρᾶμα ! Μοῦ γεννᾷς ἐνδιαφέρον μὲ τὸ μῦθός σου καὶ νὰ μοῦ ξομολογήθῃς καλύτερα.

— Ὅταν, φίλε μου, ἔσφαξα τὸν Φῶξ μου, μοῦ φάνηκε πῶς ἔχωνα ὁ ἴδιος τὸ μαχαῖρι ὅς τὸ λαίμ' μου καὶ ὅταν τὸν ἐγδερνα θαρροῦσα πῶς ὅλο τὸ πεσί μου ξεκολλοῦσε ἀπὸ πάνω μου. Κι ὅμως γιὰ τὴν ἀγάπην μου τόκαμα. Ἄλλοι ἔκαμαν χειρότερα, ὁ δὲ φιλόσοφος Ἀμλέτος θάπτωγε λέει, καὶ τὸ παραπιστεύω, καὶ κροκόδειλο γιὰ τὴν Ὀφιλίαν του. Ἡ Δέσποινά μου, ὅταν τῆς ἔδειξα τὸ πεσί τοῦ Φῶξ, ἦταν

τρελλή από τὴ χαρὰ τῆς καὶ μ' ἀγκάλιαζε καὶ μὲ φιλοῦσε παρὰφορα. Τὶ τὸ θέλεις ὁμως, ἀπὸ τὴν ὥρα κείνη, ὅταν βροῖσκαμαι μὲ τὴν ἐρωμένη μου, πάσχω πρωτόκουστο πάθημα. Πολλὲς φορὲς ἐκεῖ ποῦ τὴν ἀγκαλιάζω θερμά, γιατί τὴν λατρεύω πάντα, θαρρῶ πῶς πνίγω μαζὶ καὶ τὸ σκυλάκι μου καὶ τότε τὴν σπρώχνω ἀπότομα ἀπὸ πάνω μου, τῆς γυρίζω τὸ πρόσωπο, τὴ σιχαίνομαι, τὴν μισῶ!

— Καὶ τὴν ἀγαπᾷς μαζί!

— Καὶ τὴν λατρεύω καὶ δὲν μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς αὐτήν! Πῶς γίνεται αὐτὸ τὸ θαῦμα; Τὶ νὰ κάμω, φίλε μου, ἀδελφέ μου; "Ο,τι μοῦ πῆς θὰ τὸ κάμω, ἂν καὶ σὲ ξέρω τί μισογύνῃς εἶσαι καὶ σὲ φοβοῦμαι....

— Μὴ φοβάσαι καὶ δὲν θὰ σὲ συμβουλευσω νὰ τὴν περιφρονήσῃς αὐτήν τὴν φορὰ.

— Δόξα σοι ὁ Θεός!

— Λοιπὸν ἂν ἤμουν ἐγὼ ὡς τὴ θέσι σου, ὅταν ἀγκάλιαζα τὴ Δέσποινά σου καὶ θαρροῦσα πῶς πνίγω τὸ σκυλάκι σου, πιθανῶς, ξέρω κι

ἐγὼ, νὰ τὴν ἔπνιγα ὡς τὰ ληθινά, ἀλλὰ σὺ νὰ κάμῃς ἄλλο λεπτότερο πράγμα γιὰ μιὰ γυναῖκα.

— Τί; τί;

— "Ὅταν αἰσθάνεσαι πῶς τὴν σιχαίνεσαι, νὰ τὴν ἀρχίζῃς ὡς τὸ ξύλο....

— Εἶσαι ὡς τὰ καλά σου;

— "Ε! ἂν ἀρχίζῃς νὰ θυμώνῃς, φύγε κι' ἄφησέ με ἥσυχον! Τὸ μόνο φάρμακο γιὰ γυναῖκα ποῦ λατρεύει κανεὶς καὶ μισεῖ εἶνε τὸ ξύλο.

— Κι ἂν μὲ διώξῃ;

— Θὰ σ' ἀγαπήσῃ, κοντὲ, περισσότερο, καὶ θὰ γίνῃ λιγώτερο κακοῦργον εἰς τὸ μέλλον.

— Δὲς βλακεῖες καὶ χαῖρε!

Καὶ πάλιν ὁ φίλος μου μ' ἐγκατέλειπε ἀπότομα. Παράδόξως ὁμως ἔκτοτε ὅταν τὸν συναντῶ μὲ χαιρετᾷ ἀδελφικώτατα, κ' ἐν ᾧ δὲν μοῦ λέγει τίποτε διὰ τὴν Δέσποινά του, εἶνε πάντα εὐθυμος, ὀλιγώτερον ὀνειροπόλος καὶ μοῦ δείχνει μεγάλην ἐκτίμησιν ὡς εἰς ἄνθρωπον ποῦ δὲν λείπει πάντα βλακεῖες. . . .

13/10 907.

ΙΩ. Α. ΓΚΙΚΑΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΣ

ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ ΚΟΙΝΟΝ

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ ΤΗΣ «ΝΕΑΣ ΖΩΗΣ».— "Υστερα ἀπὸ τὸ «Νέον Πνεῦμα» τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευσεν ὡς ἐναρκτήριον σάλπισμα, ὁ κ. Περιεχὴς Γιαννόπουλος ἐκδίδει μετ' ὀλίγας ἡμέρας τὴν «ΕΚΚΛΗΣΙΝ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ ΚΟΙΝΟΝ» διὰ τῆς ὁποίας θέτει εἰς τὴν θέσιν του τὸ Ἑλληνικὸν Πρόβλημα, καὶ ἐρωτᾷ τὸν Ἑλληνισμὸν ἂν εἶνε διατεθειμένος νὰ παρακολουθήσῃ τὴν λύσιν του. Ἀπὸ τὸ βιβλίον αὐτὸ εἶχε τὴν καλωσύνην ὁ συγγραφεὺς νὰ παραχωρήσῃ ἕνα κεφάλαιον διὰ τὴν «Νέαν Ζωήν».

Κύριοι ποῦ παίζετε τὸν "Ἕλληνα καὶ τὴν Ἑλλάδα καὶ ψάλλετε ὅλην τὴν ὥρα... ΚΟΙΤΙΔΑ..., ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ... Καὶ τὰ ἄλλα ὅμοια, πρέπει νὰ θέτετε τὸ ΕΛΛΗΝ-ΠΝΕΥΜΑ ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ.

Κάθε Λαὸς κάθε ἐποχῇ αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην νὰ γονατίξῃ καὶ νὰ δέεται πρὸς κάτι ΤΙ. Εἶνε ἐντελῶς ἀδιάφορον τὸ πρὸς ΤΙ. Κάθε ΤΙ εἶνε καλὸν ὅταν δὲν τοῦ μειώνει τὰς δυνά-

μεις τῆς Ζωῆς, δὲν τὸν ἀποσύρει ἀπὸ τὴν Γῆν, δὲν τὸν στερεῖ τῆς Χαρᾶς καὶ τῆς Ἡδονῆς τοῦ Ζεῖν. Καὶ εἶνε περίφημον ὅταν δὲν τσακώνεται μὲ τὰ ἄλλα ΤΙ καὶ θέλει νὰ τὰ φάῃ. Πάσης θρησκείας ἐχούσης ψήφους, ἡ δουλειὰ εἶνε, νὰ διορίζῃ τοὺς πατᾶδες τῆς, νὰ δέχεται τὰ κερδιὰ, νὰ τρώῃ τὴν λειτουργίαν, νὰ παρηγορῇ τοὺς ἀσθενεῖς καὶ δυστυχεῖς, νὰ συνοδεύῃ τοὺς νεκροὺς μὲ παρηγορητικὰ μοιρολόγια. Ἡ ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Ἑβραϊσμοῦ θρησκομανῆς καὶ μισαλόδοξος κατάστασις τῶν ἀνθρώπων, ἡ σύριζα ἀντιφυσικὴ καὶ σύριζα ΑΝΗΘΙΚΟΣ, ἡ κατασάπισα αἰῶνας καὶ τὸν Φραγκόκοσμον, εἶνε ἀπόρροια τοῦ ἔκτοτε ἐμβολιασμοῦ τῶν Ἀνθρώπων μὲ τὸν λυσασμένον Ἑβραϊκὸν ΙΟΝ ΘΕΟΜΑΝΙΑΣ. Πρὶν οὔτε ὁ ἕνας Θεὸς ἤθελε νὰ σκοτώσῃ τὸν ἄλλον, οὔτε κανεὶς ἤθελε νὰ ξεπατώσῃ ὅλους διὰ νὰ μοναρχήσῃ